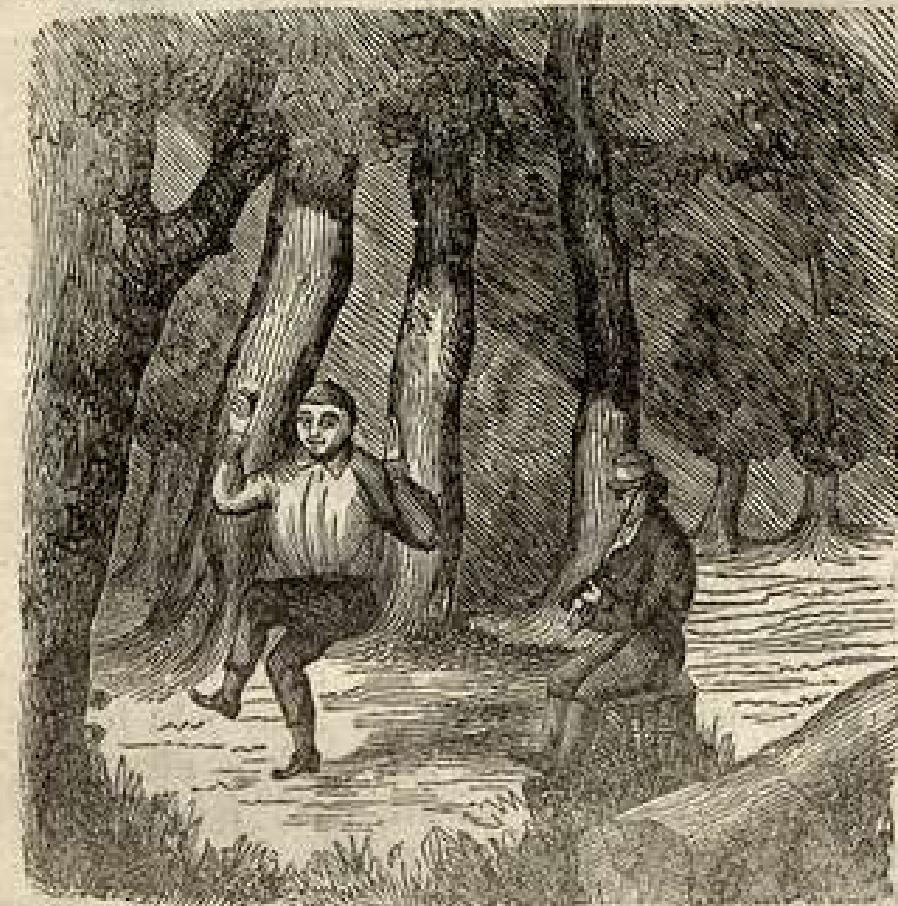


mõnikord oma noorem a põlwe juhtumiõtest teistele westis, oli väga näljakas suulda, aga kõige näljakam üks tük, kuid tema üksikord wan a poisi eneselle pilli olli lõönud. Sesinane imeline tantsi lugu oli nõnda sündinud. Matika fülas olid ühes rikas peres ühked pulmad olnud, mis nädal otsa peeti. Siin lõhkusin mina — ütles Tõno — viis ööd ja viis pääwa ühtepuhko violid. Wanal aegal oli enam tantso himo fui praego. Reedet öhtul ilja hakasin loeo poole töötama, olin lubanud oma füla rahwale pühapäawa öhtul jalakirust teha, ja ühe pääwa himustasini pulma wäsimusest puhata. Enne ministut suutustasini pulmakanust veel tugevast jänu. Kuwalge näitas selgel ööl teed, kui oleks pääwal olnud, kui mina Sirtmetsa kuuskusse jõudsin, mis üle kolme versta pikune on. Ei tea, kust se tuli, ühekorraga lipus hirm mulle peale. Nutumast sammusid lisades, lootsin metsast läbi saada, aga mida enam ma rutasin, seda igawamaks läks tee, otsego oleks mets iga satimuga pikemaks weninud. Wahete wahel lasin hundi töeki, ka se ei aitanud paljo. Ühekorraga kuulin wuhinad jo sohinad, kui oleks üks suur lõets mino fannil joosnud; mida fermetast mina joosin seda ligemale jõudis wuh! wuh! mino selja taga. Juba tundsin tuuleöhko oma fülas ja piistsin wiimise rammoga punuma, et fannad aga välkusi. Eks tül wäsinud ja higine kui weest väljatõmmatud: siiski ei jätnud ma joosu ega usaldanud tagasi waadata. Jalg komištas fogemata

mul puukänno wai liwi wastro, mina prantsatasin pikali maaha, lõin pea tugevast wastro maad et uimaselt kui pool surnu maaha jän. Ei tea, kui laua ma sedatiisi liikumata lamasin; aega mböda



hakasin töibuma ja jälle aro saama. Peab üles, töstes ja ümberwaadates, lipus uus ehmatus mino peale. Üks tundmata pafso maoga wõeras mee hile seisis mino lõrwas ja icivitas hambaid. "Kas oled küllasti puhfanud?" küsits wõeras. "Wõta wio ja mängi mulle üks fena tantsi lugu, hästi